

РЕШЕНИЕ

№ 22897

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3747** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е на основание изпратена от Министерство на финансите постъпила жалба от Д. Р. Д. от [населено място], депозирана чрез адв. Н. У., срещу Решение №11/09.03.2026 г. на Началник отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите, с което му е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. №У-ЗДОИ-27/23.02.2026 г. Според оспорванията решението е издадено в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. В тази връзка е изложено, че търсената обществена информация не е класифицирана информация или друга защитена тайна, за да е налице основание за отказ от предоставянето ѝ съгласно чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ. Счита, че ответникът неправилно твърди конфиденциалност и защита на търсената информация, позовавайки се на Конвенцията за разрешаване на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави („Конвенцията ICSID“), Процедурния правилник за арбитражните производства на ICSID („Арбитражните правила на ICSID“) и процесуалните заповеди, издадени от арбитражните трибунали по процесните три арбитражни дела, за които е исканата информация („Процесуалните заповеди“). Самото МФ и страните по въпросните арбитражни дела в свои официални прессъобщения вече са разкрили информация с характер на търсената по процесното заявление за достъп на посочени в жалбата интернет адреси. Счита също така, че следва да се отчете тенденцията към прозрачност в международния инвестиционен арбитраж, каквито са процесните три дела. Изложено е също, че за процесната информация не е

налице специален ред по чл.4, ал.1 от ЗДОИ, който да изключва приложението на ЗДОИ. Счита, че търсената информация е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, тъй като са налице всички предпоставки от дефиницията за такава и непредоставянето ѝ въз основа на твърдения в обратна насока е незаконосъобразно и в разрез с основните принципи на достъпа до обществена информация съгласно чл. 6 от ЗДОИ, най-вече принципите за законност и защита на правото на информация. Твърди, че е налице надделяващ обществен интерес за искания достъп, а дори и да не е налице е трябвало да бъде обсъден поне частичен достъп. Изложено е, че обжалваното Решение е в противоречие и с предписаното в Директива (ЕС) 2019/1024 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година относно отворените данни и повторното използване на информацията от обществения сектор („Директива 2019/1024“), доколкото същата установява принципа, че информацията от обществения сектор следва да е достъпна по подразбиране, като за да бъдат изключени от правото на достъп, документите трябва да са в хипотеза на някое от ясно дефинираните изключения, свързани с националната сигурност, защитата на лични данни или търговската тайна. В тази връзка счита, че арбитражни производства срещу държавата в енергийния сектор - относно каквито е търсената информация - няма как да попаднат в тези изключения особено доколкото става въпрос за разходване на публични средства. Относно доводът за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на производството е посочено, че МФ не е провело надлежен анализ на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ, както и на Конвенцията ICSID, Арбитражните правила на ICSID и Процесуалните заповеди, поради което в крайна сметка неоснователно е ограничило достъпа до търсената информация. Счита, че ако беше изследвал внимателно приложимата нормативна уредба, включително в светлината, в която е тълкувана от съдебната практика, МФ щеше да достигне до обратния на обективирания в Решението извод, а именно щеше да достигне до извода, че заявителят трябва да получи исканата обществена информация. Освен това е изложено, че ако е считал, че заявителят не е предоставил описание на търсената информация - доколкото, както сочи МФ, документът не можел да се отъждестви с понятието за обществена информация, то МФ е следвало да поиска от заявителя уточнение по реда на чл. 29 от ЗДОИ, каквото не е сторено. Относно твърденията за несъответствие с целта на закона е посочено, че МФ е тълкувал ЗДОИ в разрез със смисъла и целта му, тъй като ЗДОИ цели фактически да осигури възможно по-широк достъп до обществената информация, за да могат гражданите да си съставят мнение за дейността на държавата и нейните органи и институции, което е форма на обществения контрол. Затова, съгласно чл.17 от ЗДОИ, достъпът поначало е свободен. Ограничаването му е изключение от правилото и е допустимо само в изрично предвидените в ЗДОИ хипотези, каквато в процесния случай счита, че не е налице. Твърди се също, че МФ превратно е упражнил властта си да регулира защитата на интересите при разкриването на търсената обществена информация, доколкото както от нормативната уредба, така и от съдебната практика следва, че в случай като процесния, когато се касае за информация относно арбитражни производства срещу България, по които са разходвани публични средства и е налице пряка връзка с политиките и дейностите на България - няма заплаха от засягане по негативен начин на чиито и да било интереси и съответно няма основание за отказ от достъпа. По тези съображения, подробно мотивирани, поддържани лично от оспорващия в съдебно заседание и доразвити в представени писмени бележки, се иска отмяна на решението, като ответникът бъде задължен да предостави достъп до поисканата информация. Претендира се присъждане на направените по далото разноски за държавна такса. Ответникът – Началник отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите, в представен писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт Д. К., на

първо място оспорва качеството си на ответник, позовавайки се на разпоредбата на чл.153, ал.3 АПК, обоснован с издадена след издаване на процесното решение заповед на Министъра на финансите от 11.05.2026 г., с която за лице по чл.28, ал.2 ЗДОИ е определен Директора на Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в МФ. По същество оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Подробни съображения за това са развити в представени писмени бележки. Изложено е, че информацията, достъп до която е поискан, не притежава характеристиките на официална или служебна обществена информация по смисъла на ЗДОИ. Оспорва се доводът на жалбоподателя за наличие на надделяващ обществен интерес. Освен това се твърди, че правилно е прието, че информацията, достъпът до която се иска, е конфиденциална (поверителна), поради което представлява защитена тайна по смисъла на чл.7, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ. Счита за неоснователно твърдението, че в прессъобщения Министерството на финансите е разкрило информация с характер на търсената, от което следвало, че според МФ не е налице забрана за разкриване на информацията или че е налице противоречие в позицията на МФ относно конфиденциалния характер на тези дела. В тази връзка е посочено, че на сайта на Министерството на финансите са публикувани прессъобщения с основна информация относно делата, с оглед на информирането на обществеността относно положителния изход по трите дела, но при съблюдаване на задължението за конфиденциалност по делата. Също така е посочено, че Министерството на финансите ежегодно публикува на сайта си отчети за изпълнението на програмния бюджет на МФ (<https://www.minfln.bg/bg/725>), в които се съдържа и обобщена информация относно арбитражните дела, водени срещу Република България, представявана от министъра на финансите. В отчетите се публикува и информация за разходи за съдебни и арбитражни производства за отчетния период, свързани с изпълнението на съответната бюджетна програма „Защита на публичните финансови интереси“ на МФ. Информацията се публикува в обобщен вид и при съобразяване на допустимия обем информация, която следва да бъде предоставена, при отчитане на баланса между публична отчетност на органа и конфиденциалния характер на арбитражните дела. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска жалбата да бъде отхвърлена, като на МФ се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е образувано по Заявление за достъп до обществена информация, подадено от Д. Р. Д. и регистрирано в Министерството на финансите с вх. № У-ЗДОИ-27 от 23.02.2026 г. Със същото е поискано предоставяне по реда на ЗДОИ на следната информация:

1. Постановеното по дело EVN AG v. Republic of Bulgaria (ICSID Case No. ARB/13/17) решение по съществуващото на спора от 10.04.2019 г. от арбитраж при Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове или подробна информация относно изхода на делото, която да включва най-малко следното: конкретното фактическо основание на иска и твърдените нарушения; основните правни доводи на ищеца; структурата на претенцията и нейния размер; основните правни доводи на ответника; фактическите и правни изводи на съда; диспозитива на решението; размера на сумите за които искът е уважен/отхвърлен; размерът на претендираните и присъдени от всяка от страните разноски; изпълнено ли е решението, включ. претенциите за разноски; предприети ли са от страна на държавата други законодателни и/или административни мерки във връзка с решението.

2. Постановеното по дело ENERGO-PRO a.s. v. Republic of Bulgaria (ICSID Case No. ARB/15/19) решение по съществуващото на спора от 17.11.2021 г. от арбитраж при Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове или подробна информация относно изхода на делото, която да включва най-малко следното: конкретното фактическо основание на иска и твърдените нарушения; основните правни доводи на ищеца; структурата на претенцията и нейния размер; основните правни доводи на ответника; фактическите и правни изводи на съда; диспозитива на решението; размера на сумите, за които искът е уважен/отхвърлен; размерът на претендираните и присъдени от всяка от страните разноски; изпълнено ли е решението, включ. претенциите за разноски; предприети ли са от страна на държавата други законодателни и/или административни мерки във връзка с решението.

3. Постановеното по дело CEZ, a.s. v. Republic of Bulgaria (ICSID Case No. ARB/16/24) решение по съществуващото на спора от 29.01.2026 г. от арбитраж при Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове или подробна информация относно изхода на делото, която да включва най-малко следното: конкретното фактическо основание на иска и твърдените нарушения; основните правни доводи на ищеца; структурата на претенцията и нейния размер; основните правни доводи на ответника; фактическите и правни изводи на съда; диспозитива на решението; размера на сумите, за които искът е уважен/отхвърлен; размерът на претендираните и присъдени от всяка от страните разноски; изпълнено ли е решението, включ. претенциите за разноски; предприети ли са от страна на държавата други законодателни и/или административни мерки във връзка с решението.

Като предпочитана форма за предоставяне на достъп до исканата информация заявителят е посочил, че желае да получи информацията в електронна форма на посочен адрес на електронна поща .

По подаденото заявление от Началник отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите е издадено оспореното в настоящото производство Решение №11/09.03.2026 г., с което е отказан достъп до исканата обществена информация. В мотивите на решението е посочено на първо място, че информацията по посочените международни арбитражни дела е конфиденциална (поверителна) и българската държава като страна по делата има задължение да пази конфиденциалност и да не предоставя тази информация на трети лица. Конфиденциална информация също така представляват както търсените арбитражни решения, така и исканата при алтернативност информация по арбитражните дела. За да мотивира този си извод се е позовал на Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави (Конвенцията), Процедурния правилник за арбитражните производства (Арбитражните правила) на ICSID, приет от Административния съвет на ICSID, в сила от 10.04.2006 г. и процесуални заповеди, издадени от арбитражните трибунали по конкретните арбитражни дела. Посочено е, че в чл.48, параграф 5 от Конвенцията е предвидено изрично при какви условия може да се разкрива публично информация във връзка с актове по арбитражно дело. Съгласно цитираната норма, арбитражното решение може да се публикува от ICSID със съгласието на насрещните страни по делото. Аналогично правило е предвидено и в чл.48, параграф 4 от Арбитражните правила. Прието е, че изчерпателното уреждане на условията, при които може да бъде дадена публичност на арбитражното решение или други актове в арбитражните производства по реда на Конвенцията и Арбитражните правила, води до извода за конфиденциалност на тези арбитражни производства. Задълженият субект е счел, че Конвенцията и Арбитражните правила са стеснили възможността за разгласяване на арбитражното решение - същото се публикува от ICSID само при изрично съгласие на двете страни по делото и доколкото

страните по трите арбитражни дела не са предоставяли съгласие за публикуване на арбитражните решения или други актове или информация по делата, то информацията не следва да бъде предоставяна. В решението подробно са описани процесуалните заповеди, издадени по конкретните дела, въз основа на които също е прието, че информацията е конфиденциална и не следва да се предоставя. По тези съображения е прието, че исканите решения и информация по арбитражните дела представлява защитена тайна по смисъла на чл.7, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ с оглед на правилата за конфиденциалност, уредени в чл. 48, параграф 5 от Конвенцията, чл. 48, параграф 4 от Арбитражните правила на ICSID, както и издадените от арбитражните трибунали по трите дела Процесуална заповед № 1 от 14.02.2014 г. по арбитражно дело ICSID Case № ARB/13/17, ЕВН АГ срещу Република България, Процесуална заповед № 1 от 16.05.2016 г. по арбитражно дело ICSID Case № ARB/15/19, Енерго Про а.с. срещу Република България и Процесуална заповед № 1 от 06.05.2019 г., по арбитражно дело ICSID Case № ARB/16/24, ЧЕЗ а.с. срещу Република България.

На самостоятелно основание е прието, че въз основа на чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България, като част от вътрешното право, Конвенцията и Арбитражните правила на ICSID уреждат „специален ред“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, за предоставяне на достъп и разпространяване на информация във връзка с арбитражните производства пред ICSID, който изключва приложимостта на реда на ЗДОИ.

Освен това е прието, че търсената информация не притежава характеристиките на обществена информация по смисъла на ЗДОИ, в която и да е от двете ѝ разновидности - официална или служебна информация. В тази връзка е посочено, че със заявлението не се иска официална или служебна информация съгласно чл. 10 и чл.11 от ЗДОИ, а арбитражни решения, респективно информация по арбитражните дела. Прието е, че така търсената информация не притежава характеристиките нито на официална обществена информация по чл. 10 от ЗДОИ, тъй като не се съдържа в актове на министъра на финансите, издадени при осъществяване на неговите правомощия, нито на служебна обществена информация по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като не е събрана, създадена или съхранявана във връзка с официална информация или по повод на дейността на министъра на финансите. Исканите документи и информация са относими единствено към предмета на спора по конкретните международни арбитражни дела.

В допълнение е посочено, че исканата информация не притежава характеристиките на обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и тъй като част от нея касае процесуални действия на ищците в арбитражните производства, а в друга част има отношение към трети лица, различни от органа по ЗДОИ, към който е отправено искане за достъп до информация - лицата, чиито разноски са претендирали в производствата. Такава информация не може да послужи за съставяне на собствено мнение за дейността на министъра на финансите, поради което не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ във връзка с чл. 11 от ЗДОИ.

Изводите си ответникът е обосновал и с факта, че се търсят документи, а не информация.

Изложени са и мотиви за липса на надделяващ обществен интерес, като е посочено, че разкриването на търсената информация би могло да послужи за целите на § 1, т. 6 от допълнителните разпоредби на ЗДОИ, а именно за разкриване на корупция или на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите и др.

При тези мотиви и посочени правни основания чл. 28, ал. 2, чл. 37, ал. 1, т. 1, чл. 13, ал. 2, т. 1 и 2, чл.7, ал. 1, чл. 4, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация, чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, чл. 48, параграф 5 от Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави, чл.

48, параграф 4 от Процедурния правилник за арбитражните производства (Арбитражните правила) на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове, е отказан търсения достъп до обществена информация.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 11.03.2026 г.

За доказване компетентността на издателя на процесното решение е представена Заповед №ЗМФ-198/25.02.2026 г., по силата на която Министъра на финансите е определил Началника на отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ за лице, което да взема решения по постъпили заявления за достъп до обществена информация.

С отговора на жалбата е представена Заповед №ЗМФ-410/11.05.2026 г., с която Министъра на финансите е отменил предходната си заповед и е определил Директора на Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в МФ за лице по чл.28, ал.2 ЗДОИ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 ЗДОИ. Спазен е срокът по чл.149, ал.1 АПК, доколкото заявителят е уведомен за издаденото решение на 11.03.2026 г., а жалбата е подадена на 25.03.2026 г.

По възражението на конституирания ответник по делото с твърдение, че не е надлежна страна в производството с оглед последващата издадена от Министъра на финансите Заповед №ЗМФ-410/11.05.2026 г., съдът приема, че не са налице основанията по чл.153, ал.3 от АПК за заличаването му като страна и конституирането на новоопределеното длъжностно лице по ЗДОИ. Това е така, тъй като разпоредбата на чл.153, ал.1 АПК предвижда, че страни по делото са оспорващият и органът, издал административния акт, както и всички заинтересовани лица. В случая оспореното решение е издадено от Началника на отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“, на когото Министъра на финансите е бил предоставил свои правомощия по ДЗОИ, съгласно чл.28, ал.2 от същия закон с изричен акт към датата на издаване на процесното решение. По силата на това специално овластяване, оправомощеният орган упражнява делегираните функции от свое име. Като издател на административния акт Началника на отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ е страна по материалното правоотношение и е процесуално легитимиран да участва в съдебното производство в качеството на ответник. Обстоятелството, че със заповед, издадена след образуване на съдебното производство, правомощията по издаване на актове от вида на процесния са предоставени от министъра на финансите, като титуляр на правата, на друго лице, не представлява отнемане на компетентност по смисъла на [чл. 153, ал. 3 АПК](#) и не е основание за заличаване на издателя на акта като ответник по делото. Възлагането на правомощия на друг служител с последващата Заповед №ЗМФ-410/11.05.2026 г. действа занапред и не отнема на Началника на отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ качеството на издател на административния акт и съответно процесуалното му качество на ответник в съдебния процес. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС по приложението на чл. 153, ал. 3 АПК, макар и във връзка с други административни органи /напр. Определение №6411/13.06.2025 г. по АД 5427/22025 г. и

Определение №6173/09.06.2025 г. по АД 4148/2025 г. на Върховния административен съд/.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Процесният административен акт е издаден от компетентен орган – Началника на отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“, на когото с представената по делото Заповед №ЗМФ-198/25.02.2026 г. на Министъра на финансите, като държавен орган и задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ, са били предоставени правомощия да се произнася по заявления за достъп до обществена информация.

При издаване на решението е спазена законовата форма, съгласно чл.34 ЗДОИ, вр. чл.59 АПК.

В хода на административното производство не се установи да са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да обосноват отмяната на акта само на това основание – ответникът се е произнесъл по отправено заявление, регистрирано по надлежния ред, в сроковете и по реда, предвидени в ЗДОИ. Тук следва да се посочи, че неправилно ответникът е приел, че посочването на конкретни документи, които се искат със заявлението не представлява искане за достъп до информация, а достъп до самите документи. Действително, за да възникне задължение за субекта по чл.3 от ЗДОИ да предостави достъп до обществена информация, правото трябва да бъде надлежно упражнено по реда на чл.24 и сл. от ЗДОИ от заявителя, както и да съдържа описание на исканата информация, съобразно чл.25, ал.1, т.2 от ЗДОИ. За да се счита, че е изпълнено това изискване, е достатъчно исканата със заявлението информация да бъде посочена по начин, който да дава възможност на органа да разбере с искане за предоставяне на каква точно информация е сезиран. По аргумент от разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗДОИ, регламентираща, че информацията по чл.2, ал.1 от ЗДОИ е обществена независимо от вида на нейния материален носител, следва да се приеме, че самият закон поставя знак на равенство между информацията, съдържаща се в един документ, и самия документ като неин материален носител. Следователно искането за предоставяне на копие от документ е равносилно на искане за достъп до съдържащата се в документа информация, като в този смисъл дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация, е ирелевантно за дължимостта ѝ, ако са налице останалите предвидени в закона предпоставки за нейното предоставяне. Освен това и ако е счел, че от заявлението не е ясно каква информация се иска, ответникът е следвало да се възползва от предоставената му от чл. 29, ал. 1 ЗДОИ възможност да поиска прецизиране на искането и уточняване на предмета, за което да предостави подходящ срок за това. Такива действия безспорно в случая не са извършвани.

Съдът намира за правилни обаче доводите на ответника, че исканата с процесното заявление информация не е обществена такава по смисъла на чл.2 ЗДОИ.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на РБългария, като това право обхваща и корелативното задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественостнозначима информация, изключая нормативно уредените му ограничения. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Съответно, в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с общественния живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В чл.9, ал.1 от ЗДОИ е регламентирано, че обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, като в чл.10 и чл.11 ЗДОИ са дадени легалните дефиниции на понятията "официална обществена информация" и "служебна обществена информация" и е определен предметния обхват и съдържанието на видовете обществена информация по ЗДОИ. По смисъла на чл.10 от ЗДОИ "официална обществена информация" е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 от ЗДОИ "официална служебна информация" е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация. Със ЗДОИ е създадена и правна гаранция за упражняване на конституционно признатото право на гражданите на достъп до информация по чл. 41 от Конституцията на РБългария, като е регламентирано, че решенията на задължените за предоставяне на достъп до обществена информация лица и за отказ за предоставяне на достъп до такава информация, подлежат на съдебно-административен контрол по реда на АПК /чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ/.

При анализа на посочената по-горе нормативна регламентация следва извода, че във всеки един случай при извършване на преценка дали за даден субект съществува законово регламентирано задължение за предоставяне на достъп до информация по реда и на основание ЗДОИ, е необходимо да се установи кумулативното наличие на три предпоставки, а именно: 1. Субектът, до който е направено искането, да е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ; 2. Информацията, която се иска, да представлява официална обществена информация или служебна обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ и да се създава или съхранява от органа, сезиран със заявлението за достъп до информация и 3. в друг закон да не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация. Посочените предпоставки представляват юридически факти, които пораждат компетентността /правото и задължението/ на органа, сезиран с искане за предоставяне

на достъп до обществена информация по ЗДОИ, да се произнесе с индивидуален административен акт по направеното искане /с решение за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп обществена информация/.

Безспорно Министъра на финансите е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ. Той или оправомощено от него длъжностно лице е задължен да предоставя обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ, даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността му.

Но за да е налице задължение за предоставяне определена информация тя трябва да е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, т.е. свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за задължените по закона субекти. Съдебната практика конкретизира понятието "обществена информация" като сведение или знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната, респективно да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект по чл.3, ал.1 от ЗДОИ, съзиран със заявлението. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

Текстът на чл.9, ал.1 от ЗДОИ гласи, че обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна. Според чл.10 официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а чл.11 определя като служебна информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение. Съгласно чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл.13, ал.2 – по т.1 ако информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение и по т.2 ако съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях и е подготвена от администрациите на съответните органи. Освен това в посочената разпоредба на чл.37, ал.1 ЗДОИ въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация в случаите по т.2, когато достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; и т.3 - исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

В конкретния случай съдът приема, че решенията по посочените в заявлението арбитражни дела и визираната информация, достъпът до която е отказан, не е свързана с обществения живот в страната и не съдържа информация, която би могла да даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Следователно, не е обществена информация, достъпът до която да се предоставя по реда на ЗДОИ. Това е така, защото информацията няма обществен

характер, тъй като се отнася до актове и документи по конкретни казуси по повод спор между конкретни страни. Както правилно е приел и ответникът, исканите документи и информация са относими единствено към предмета на спора по конкретните международни арбитражни дела, като от това не следва извод, че тази информация има отношение към дейността на административния орган. Търсената информация не притежава характеристиките нито на официална обществена информация по чл. 10 от ЗДОИ, тъй като не се съдържа в актове на министъра на финансите, издадени при осъществяване на неговите правомощия, нито на служебна обществена информация по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като не е събрана, създадена или съхранявана във връзка с официална информация или по повод на дейността на министъра на финансите. Търсената информация не е относима към обществения живот в страната, а се касае конкретно до документи, събрани и съставени в хода на едно специално административно производство и поради това има частен характер. Не се искат сведения, свързани с обществения живот в страната, въз основа на които жалбоподателят ще има възможност да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закон субект, а информация във връзка с конкретен частен случай. Информация по конкретен казус, макар и арбитражно производство в което държавата е страна, не е информация по смисъла на чл.2 от ЗДОИ, в какъвто смисъл е и трайно установената съдебна практика на Върховния административен съд.

Изцяло се споделят мотивите на ответника, че исканата информация не притежава характеристиките на обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и тъй като част от нея касае процесуални действия на ищците в арбитражните производства, а в друга част има отношение към трети лица, различни от органа по ЗДОИ, към който е отправено искане за достъп до информация - лицата, чиито разноски са претендирали в производствата. Такава информация не може да послужи за съставяне на собствено мнение за дейността на министъра на финансите.

Предвид изложеното съдът приема, че не е налице втората предпоставка за за предоставяне на достъп до информация по реда и на основание ЗДОИ.

Не е налице и третата предпоставка за това, тъй като е налице друг ред за достъп до тази информация. Разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В случая и доколкото се касае до документи по арбитражни дела, правилно ответникът е приел, че по отношение на информацията по тях приложение намират въз основа на чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България, като част от вътрешното право, Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави (Конвенцията), Процедурния правилник за арбитражните производства (Арбитражните правила) на ICSID, приет от Административния съвет на ICSID, в сила от 10.04.2006 г. и процесуалните заповеди, издадени от арбитражните трибунали по конкретните арбитражни дела. Същите уреждат „специален ред“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗДОИ, за предоставяне на достъп и разпространяване на информация във връзка с арбитражните производства пред ICSID, който изключва приложимостта на реда на ЗДОИ.

След като се прие, че търсената информация не е обществена съдът, не се дължат други доводи и съображения, свързани с тълкуването и прилагането на разпоредби от ЗДОИ, включително и за наличие или липса на надделяващ обществен интерес. Този въпрос подлежи на разглеждане само в случаите, когато информацията е обществена и

достъпът до нея е ограничен. За това и доказателствата в тази насока не следва да бъдат обсъждани.

Съдът намира, че за пълнота следва да се посочи, че неправилно е приложена разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1, вр. чл. 13, ал. 2, т. 1 и 2 ЗДОИ. Тези разпоредби са приложими в случай, че информацията, достъп до която е поискан, е обществена такава по смисъла на чл.2 ЗДОИ, и е налице визираната в същите хипотеза. След като информацията не е обществена и е налице друг ред за предоставянето ѝ, това е самостоятелно и достатъчно основание за постановяване на отказ от предоставянето ѝ. Неправилното позоваване обаче на тези разпоредби не води до цялостна незаконосъобразност на оспорения акт.

Предвид изложеното съдът намира, че като е отказал предоставяне по реда на ЗДОИ на търсената от заявителя информация, ответникът е приложил правилно материалния закон. Следователно жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение ще следва да се присъди на юридическото лице, в състава на което е органът, издал оспорения административен акт на основание чл.143, ал.4 АПК. Относим към чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата на заплащане на правната помощ в редакцията ѝ към датата на разглеждане на делото в открито съдебно заседание, неговият размер следва да бъде определен на 250.00 лв., равностойни на 127,82 евро.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Р. Д. от [населено място], депозирана чрез адв. Н. У., срещу Решение №11/09.03.2026 г. на Началник отдел „Персонал и административни дейности“ в Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите.

ОСЪЖДА „Д. Р. Д. от [населено място] да заплати на министерство на финансите деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 127,82 евро /сто двадесет и седем евро и 82 евроцента/.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: